

Sygn. akt V KK 291/20

POSTANOWIENIE

Dnia 28 sierpnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **M. S.**

o wydanie wyroku łącznego,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 28 sierpnia 2020 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 19 września 2019 r., sygn. akt VII Ka (...),

zmieniającego wyrok łączny Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 10 września 2018 r., sygn. akt VII K (...),

postanowił:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. R.

J. (Kancelaria Adwokacka w Z.),

obrońcy z urzędu M. S. , kwotę 442,80 zł

(czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy), w

tym 23% VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji;

3. zwolnić skazanego od zapłaty kosztów sądowych

postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Z. procedował w przedmiocie wydania wyroku łącznego wobec M. S. , skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w G. . z dnia 8 września 2015 r., sygn. akt II K (...), za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. popełnione w dniu 12 stycznia 2015 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby;

II. Sądu Rejonowego w G.. z dnia 8 września 2015 r., sygn. akt II K (...), za ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. popełnionych w dniach 3 sierpnia, 4 sierpnia, 5 sierpnia 2014 r., 12 grudnia i 16 grudnia 2014 r. na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 5 lat próby;

III. Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 21 stycznia 2016 r., sygn. akt II K (...), za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 3 k.k. popełnione w dniu 2 grudnia 2014 r. na karę 2 miesięcy ograniczenia wolności, którą skazany wykonał w całości w dniu 17 września 2016 r.;

IV. Sądu Rejonowego w J. z dnia 30 marca 2016 r., sygn. akt II K (...), za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 3 k.k. popełnione w dniu 14 marca 2015 r. na karę 60 stawek dziennych grzywny, po 10 zł jedna stawka;

V. Sądu Rejonowego w W. z dnia 7 lipca 2016 r., sygn. akt V K (...), za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. popełnione w dniu 8 czerwca 2015 r. na karę 6 miesięcy, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 5 lat próby;

VI. Sądu Rejonowego w B. z dnia 16 sierpnia 2016 r., sygn. akt III K (...) za ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. popełnionych w dniach 3 sierpnia, 4 sierpnia, 5 sierpnia 2014 r., 20 września 2014 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby, a na podstawie art. 33 § 2 k.k. orzeczono karę 100 stawek dziennych grzywny, po 30 zł jedna stawka, którą skazany wykonał w dniu 7 czerwca 2017 r.;

VII. Sądu Rejonowego w Z. z dnia 29 czerwca 2017 r., sygn. akt VII K (...), za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. popełnione w dniu 12 stycznia 2015 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 2 lat próby, a na podstawie art. 33 § 2 k.k. orzeczono karę 100 stawek dziennych grzywny, po 10 zł jedna stawka.

Sąd Rejonowy w Z. wyrokiem łącznym z dnia 10 września 2018 r., sygn. akt VII K (...), na podstawie art. 569 § 1 k.p.k. oraz art. 85 § 1 i 2 k.k., art 85a k.k., art. 86 §

1 k.k., art. 89 § 1a i 1b k.k., art. 91 § 2 k.k. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi w punktach I (II K (...)), II (II K (...)), V (V K (...)) VI (III K (...)), VII (VII K (...)) przyjmując, że miesiąc kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania równa się 15 dniom kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania i wymierzył M. S. karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 1 wyroku). Na podstawie art. 569 § 1 k.p.k., art. 85 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 i § 2 k.k. połączył kary jednostkowe grzywny orzeczone wyrokami opisanymi w punktach IV (II K (...)) i VII (VII K (...)) części wstępnej wyroku i wymierzył skazanemu karę łączną grzywny w wymiarze 120 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda (pkt 2 wyroku). Nadto orzekł, że w pozostałej części rozstrzygnięcia wyroków jednostkowych w podlegających łączeniu sprawach podlegają odrębnemu wykonaniu (pkt 3) oraz umorzył na podstawie art. 572 k.p.k. postępowanie w przedmiocie objęcia wyrokiem łącznym kary ograniczenia wolności orzeczonej wyrokiem opisanym w punkcie III części wstępnej wyroku i kary grzywny orzeczonej wyrokiem opisanym w punkcie VI części wstępnej wyroku (pkt 4).

Apelację od tego wyroku, zaskarżając go w całości, wniósł obrońca skazanego, który zarzucił:

- naruszenie przepisu art. 85 § 2 k.k. poprzez połączenie wyroku Sądu Rejonowego w G.. z dnia 8 września 2015 r., zapadłego w sprawie II K (...) w sytuacji, gdy wyrok ten nie podlega już wykonaniu wskutek upływu okresu próby i dalszych 6 miesięcy;

- błąd w ustaleniach faktycznych, mogący mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, a polegający na przyjęciu, że skazanego cechuje wysoki stopień demoralizacji, uczynił on sobie sposób na życie z popełniania przestępstw, w sytuacji gdy zachowanie skazanego było stosunkowo krótkotrwałe, a wielokrotna jego karalność wynikała wyłącznie z przeprowadzenia odrębnych postępowań, podczas gdy czyny skazanego winny być kwalifikowane jako czyn ciągły, a przynajmniej jako ciąg przestępstw;

- naruszenie art. 4 § 1 k.k. poprzez nierozważenie przy ocenie względności przepisów, możliwości warunkowego zawieszenia wykonania łącznej kary pozbawienia wolności;

zaś alternatywnie

- rażąco niewspółmierność kary łącznej orzeczonej wobec skazanego, w sytuacji zaistnienia licznych przesłanek przemawiających za zastosowaniem pełnej absorpcji.

Podnosząc tak sformułowane zarzuty, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i połączenie kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami opisanymi w punktach II, V, VI i VII części wstępnej zaskarżonego wyroku przy zastosowaniu pełnej absorpcji. Jednocześnie wniósł o zwrócenie się do zakładów karnych, w których skazany przebywał, o nadesłanie aktualnej opinii o jego zachowaniu się w okresie odbywania kary, jak również informacji o wykonaniu kar orzeczonych w poszczególnych wyrokach oraz realizacji obowiązku naprawienia szkody.

Sąd Okręgowy w Z., wyrokiem z dnia 19 września 2019 r., sygn. akt VII Ka (...), zmienił zaskarżony wyrok łączny w ten sposób, że:

- z punktu 1 części rozstrzygającej wyeliminował jako karę podlegającą łączeniu karę pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem opisanym w punkcie I części wstępnej (II K (...)) i orzeczoną wobec skazanego M. S. karę łączną obniżył do roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

- w punkcie 4 części rozstrzygającej postępowanie umorzył także w zakresie kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem opisanym w punkcie I części wstępnej (II K (...)).

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy i zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca skazanego, który zaskarżył wyrok w całości i zarzucił mu rażące naruszenia prawa mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, polegające na:

1. naruszeniu przepisu prawa materialnego - art. 85 § 2 k.k., poprzez objęcie wyrokiem łącznym kary grzywny w wymiarze 60 stawek dziennych wymierzonej skazanemu wyrokiem Sądu Rejonowego w J. z dnia 30 marca 2016 r., sygn. akt II K (...), pomimo że kara ta nie podlegała wykonaniu z uwagi na jej wcześniejsze wykonanie;

2. naruszeniu przepisu prawa materialnego art. 85 § 1 k.k., poprzez nieobjęcie wyrokiem łącznym wszystkich kar pozbawienia wolności orzeczonych względem skazanego, poprzez pominięcie kary orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w W., zapadłym w sprawie III K (...);

3. naruszeniu przepisów procedury, tj. art. 156 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez naruszenie prawa oskarżonego do obrony, polegające na uniemożliwieniu mu, pomimo składanych wniosków, zapoznania się z aktami sprawy i przygotowania linii obrony zarówno w toku postępowania apelacyjnego, jak i przed Sądem pierwszej instancji;

4. naruszeniu przepisu procedury, tj. art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k., polegające na oddaleniu wniosku obrońcy skazanego o uzyskanie aktualnej opinii o skazanym, jako dowodu nieprzydatnego do stwierdzenia danej okoliczności, w sytuacji gdy to opinia o skazanym z okresu odbywania kary pozbawienia wolności ma zasadnicze znaczenie dla oceny okoliczności dotyczących sposobu odbywania kary, a nie opinia z okresu tymczasowego aresztowania, na której oparto ustalenia faktyczne.

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Z. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania. Nadto wniósł o:

- dopuszczenie dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy II K (...) na okoliczność wykonania kary grzywny;
- wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku (art. 532 § 1 k.p.k.);
- zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Z. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej. Pismo nawiązujące do tej odpowiedzi nadesłał skazany, wywodząc, że wbrew stanowisku prokuratora, w jego sprawie „doszło do naruszenia prawa o charakterze rażącym”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Należało podzielić pogląd prokuratora o oczywistej bezzasadności kasacji. Taka ocena skargi spowodowała jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k., tj. na posiedzeniu bez udziału stron.

Uzasadnienie kasacji każe przyjąć, że zarzut z pkt 1. został postawiony dlatego, że po wydaniu wyroku przez Sąd Rejonowy a przed rozpoznaniem apelacji przez Sąd drugiej instancji została wykonana (zapłacona przez skazanego) kara grzywny orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w J. z dnia 30 marca 2016 r., sygn. akt II K (...). Sam skazany nadesłał kserokopię postanowienia tego Sądu z dnia 21 listopada 2018 r., potwierdzającego tę okoliczność. W kasacji powołano również wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2019 r., V KK 235/18, w którym stwierdzono, że „w związku z aktualnym brzmieniem art. 85 § 2 k.k., w sprawach dotyczących wydania wyroku łącznego sąd odwoławczy jest zobowiązany do badania z urzędu, czy w czasie po wydaniu wyroku przez sąd pierwszej instancji nie doszło do zmiany stanu faktycznego na skutek wykonania w całości choćby jednej z kar podlegających łączeniu, a jeżeli taką zmianę stwierdzi, ma obowiązek ją uwzględnić” (podobnie SN w wyroku z dnia 10 października 2017 r., II KK 184/17). Inną kwestią jest, że cytowana teza była oderwana od realiów sprawy, bowiem Sąd Najwyższy podkreślił wtedy, iż „Sąd odwoławczy (...) miał pełną świadomość tego stanu rzeczy (tj. wykonania w całości jednej z kar połączonych przez Sąd pierwszej instancji – uw. SN). Okoliczność ta wynikała bowiem wprost z Informacji Krajowego Rejestru Karnego, oświadczeń skazanego i jego obrońcy złożonych na rozprawie odwoławczej, a także stanowiska prokuratora (...)”. W niniejszej sprawie ani skazany, ani jego obrońca nie sygnalizowali Sądowi odwoławczemu faktu uiszczenia jednej z orzeczonych grzywien, przy czym za niezrozumiałe trzeba uznać twierdzenie skarżącego, że „gdyby skazanemu umożliwiono zapoznanie się z aktami sprawy, to sam złożyłby w tym zakresie stosowne wnioski”. Wszak wiedza o zapłaceniu grzywny w danej sprawie nie jest zależna od znajomości akt sprawy.

Niezależnie od tego trzeba wskazać, że omawiany zarzut został sformułowany w taki sposób, że może być odczytany jako skierowany przeciwko wyrokowi łącznemu wydanemu przez Sąd Rejonowy, a nie, zgodnie z art. 519 k.p.k., przeciwko wyrokowi Sądu drugiej instancji. To Sąd *meriti* stosował przepis art. 85 § 2 k.k. (poważał go zresztą w treści orzeczenia) i obejmował wyrokiem łącznym karę grzywny orzeczoną przez Sąd Rejonowy w J. w sprawie II K (...). Natomiast skarżący nie podniósł – co istotne w świetle art. 536 k.p.k. – pod adresem Sądu

Okręgowego zarzutu rażącego naruszenia art. 440 k.p.k., nakazującego sądowi odwoławczemu podjęcie stosownej interwencji, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, jeżeli utrzymanie w mocy zaskarżonego orzeczenia byłoby rażąco niesprawiedliwe. Na potrzebę podniesienia tego zarzutu w przypadku nieuwzględnienia przez sąd odwoławczy faktu wykonania kary połączonej z innymi karami (karą) przez sąd pierwszej instancji zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23 stycznia 2019 r., V KK 516/18.

Najważniejszą jednak wymagającą podkreślenia okolicznością jest, że podnosząc omawiany zarzut obrońca wcale nie działał na korzyść skazanego, do czego obligował go art. 86 § 1 k.p.k., jak również nie sygnalizował uchybienia, którego zaistnienie szkodziło skazanemu (art. 425 § 3 k.p.k.). Jest przecież widoczne, że pozostawienie do wykonaniu orzeczonej przez Sąd Rejonowy w pkt 2. wyroku kary łącznej grzywny w wymiarze 120 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda (1200 zł) jest dla skazanego bardziej korzystne niż osobne wykonywanie kar jednostkowych grzywny: 60 stawek dziennych po 10 zł każda i 100 stawek dziennych po 10 zł każda, tj. w sumie 160 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda (1600 zł). Nie ma przy tym przeszkód, by kwota uiszczonej przez skazanego grzywny (600 zł) orzeczonej w sprawie II K (...) została zaliczona na poczet kary łącznej grzywny. Postąpienie przez Sąd Okręgowy w sposób postulowany przez skarżącego, tj. uchylenie orzeczenia z pkt 2. wyroku łącznego i umorzenie postępowania w zakresie połączenia dwóch kar grzywny prowadziłoby zatem do naruszenia zakazu *reformationis in peius* ujętego w art. 434 § 1 k.p.k. (zob. powołany wyżej wyrok SN z dnia 23 stycznia 2019 r., V KK 516/18).

Zarzut 2. kasacji został uzasadniony ogólnikowym stwierdzeniem, że „niedopuszczalnym było poprzestanie na połączeniu części kar pozbawienia wolności, z jednoczesnym pominięciem kary pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w W., zapadłym w sprawie III K (...)”. Nie podał skarżący jaka konkretnie kara została tym wyrokiem wymierzona M. S. oraz kiedy wyrok się uprawomocnił. Zostało ustalone, że chodzi o wyrok z dnia 28 marca 2018 r., którym orzeczono wobec oskarżonego karę łączną 6 lat pozbawienia wolności oraz że wyrok ten w zasadniczej części został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 7 listopada 2018 r., sygn. akt II AKa (...) Stawiając

przedmiotowy zarzut obrońca zajął niekonsekwentną postawę, bowiem na rozprawie odwoławczej bez podania przyczyny cofnął złożony na piśmie (k. 294 akt sprawy) wniosek o „dołączenie akt sprawy III K (...) Sądu Okręgowego w W.”. Trzeba też jednak zauważyć, że nie wziął pod uwagę, iż połączenie w tym postępowaniu kary wymierzonej przez wymieniony Sąd Okręgowy byłoby niezgodne z art. 569 § 2 k.p.k., który stanowi, że jeżeli w pierwszej instancji orzekały sądy różnego rzędu, wyrok łączny wydaje sąd wyższego rzędu. W takim razie zachodziła potrzeba zainicjowania postępowania w celu wydania nowego wyroku łącznego, które to postępowanie faktycznie zostało wszczęte, a Sąd Okręgowy w W. w dniu 21 stycznia 2020 r. wydał wyrok łączny, sygn. akt III K (...), obejmujący m.in. wyrok ze sprawy III K [...] /17 (k. 54 akt SN).

Odnosnie do 3. zarzutu kasacji należy zauważyć, że jest w nim mowa o naruszeniu prawa skazanego do obrony w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji, chociaż w apelacji ten sam obrońca tego rodzaju zastrzeżeń nie zgłosił. Gdy chodzi o postępowanie odwoławcze, to w aktach sprawy znajduje się wniosek skazanego o „zaznajomienie się z aktami sprawy, celem złożenia ewentualnych wniosków dowodowych, a także przedstawienia stanowiska w niniejszej sprawie” (k. 306). Wniosek ten wpłynął do Sądu Okręgowego 10 dni przed terminem rozprawy i nie został uwzględniony „z uwagi na zbyt krótki czas pozostały do terminu rozprawy”. Nie można jednak uznać, że w ten sposób doszło do naruszenia prawa skazanego do obrony w stopniu rażącym oraz że mogło to mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Rozważając to zagadnienie, trzeba mieć na uwadze, że postępowanie o wydanie wyroku łącznego swoim charakterem istotnie różni się od postępowania, którego przedmiotem jest ustalenie odpowiedzialności oskarżonego za zarzucane mu przestępstwo, względnie wykroczenie, kiedy to są przeprowadzane dowody, a oskarżony, w ramach przyjętej linii obrony, często z nimi polemizuje. Znajomość materiałów zgromadzonych w aktach sprawy ma wtedy rzeczywiście duże znaczenie. W przypadku postępowania o wydanie wyroku łącznego zasadnicze znaczenie ma rozstrzygnięcie kwestii prawnych – istnienie warunków do połączenia określonych wyroków (kar) oraz wymiar kary łącznej, w tym sposób jej ukształtowania związany ze stosowaniem absorpcji, kumulacji względnie metody pośredniej. W takim wypadku osobista aktywność skazanego

oraz jego dostęp do akt sprawy mają mniejsze znaczenie, zwłaszcza gdy, jak w niniejszej sprawie, korzysta z pomocy obrońcy.

W kasacji obrońca wskazał, że „w niniejszej sprawie istotnym było aby skazany zapoznał się z aktami, albowiem z uwagi na wielość skazań, pokrywające się częściowo czyny przypisane skazanemu, zmieniający się zakres wykonanych już kar, to jego wiedza co do zakończonych postępowań pozwalała na najpełniejszą realizację obrony w toku postępowania. Skazany chciał aby postępowanie dowodowe było uzupełnione m.in. w zakresie zgromadzenia dokumentów ze wszystkich spraw, które powinny być objęte wyrokiem łącznym”. W związku z tym należy stwierdzić, że zagadnienia mające charakter prawny („wielość skazań, pokrywające się częściowo czyny przypisane skazanemu, zmieniający się zakres wykonanych już kar”) były przedmiotem uwagi tak obrońcy, jak i Sądu odwoławczego, zaś osobista aktywność skazanego nie mogła zmienić obiektywnie istniejącego w tym względzie stanu rzeczy, podobnie jak w przypadku „zgromadzenia dokumentów ze wszystkich spraw, które powinny być objęte wyrokiem łącznym”, skoro dokumenty te (nie jest jasne, które konkretnie miałyby mieć szczególne znaczenie dla wyrokowania) znajdowały się w aktach spraw, którymi dysponowały sądy orzekające.

Gdy chodzi o zarzut 4. kasacji, to Sąd Okręgowy na podstawie art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. oddalił wniosek obrońcy skazanego o uzyskanie aktualnej o nim opinii administracji zakładu karnego, stojąc na stanowisku, że informacje w tym zakresie wynikają z dotychczas uzyskanej opinii, której treść jest wystarczająca dla oceny prawidłowości zaskarżonego wyroku. Stanowisko to było zasadne, bowiem nie negując poglądu obrońcy, że aktualna „opinia o skazanym jest źródłem wiedzy o przebiegu wykonywania kary pozbawienia wolności” i z zasady ma znaczenie dla rozstrzygnięcia, należy zauważyć, że już Sąd Rejonowy stwierdził, iż „na korzyść skazanego przemawiała natomiast pozytywna opinia z zakładu karnego”, podobnie Sąd drugiej instancji zaznaczył, że uwzględnił na korzyść skazanego „pozytywną opinię w związku z odbywaniem kary pozbawienia wolności”. W takim razie uzyskanie w toku postępowania odwoławczego kolejnej, hipotetycznie pozytywnej opinii na temat zachowania skazanego podczas odbywania kary, nie rzutowałoby na treść orzeczenia tego Sądu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, co czyniło zbędnym odnoszenie się do wniosku obrońcy o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku.

Trudna sytuacja materialna skazanego, przemawiała za zwolnieniem go na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. od zapłaty kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

Wobec zgłoszenia przez obrońcę wniosku o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o advokaturze (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1513 z późn. zm.) zasądzone od Skarbu Państwa na rzecz adwokata wspomniane koszty, przy czym wysokość należnej kwoty określono według stawki ustalonej w § 17 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 18), podwyższając ją, zgodnie z § 4 ust. 3 tegoż rozporządzenia, o stawkę podatku od towarów i usług.